

Offentliggjort d. 31. august 2010

Fradrag for arbejdstøj – Højesterets dom af 19/8 2010, sag 381/2007, jf. tidligere TfS 2007, 822 ØL ©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Højesteret fandt ved en dom af 19/8 2010 ikke grundlag for at indrømme en musiker fradragsret for yderligere udgifter til tøj, frisør og make-up.

Spørgsmålet om fradragsret for udgifter til arbejdstøj har de senere år været genstand for en række domstolssager. Med sagen afgjort ved Højesterets dom af 19/8 2010 har spørgsmålet nu for første gang været forelagt for Højesteret.

Det principielle udgangspunkt er her, at mérudgifter til tøj som følge af indkomsterhvervelsen vil kunne være fradragsberettiget efter statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a som en driftsomkostning.

Frem til 1989 havde skattevæsenet den faste praksis, at visse, nærmere angivne lønmodtagergrupper kunne opnå standardfradrag for arbejdstøj, se herved Ligningsvejledningen 1988, afsn. D.2.3.14. Det drejede sig om tilfælde, hvor der blev stillet krav om en påklædning, der i anskaffelse og brug var *dyrere end almindelig påklædning*, samt dernæst tilfælde, hvor arbejdet medførte anvendelse af en *ren hvid kittel* eller lignende. Endvidere var omfattet dels tilfælde, hvor medarbejderens erhverv nødvendiggjorde *specielt beklædningsudstyr* og dels tilfælde, hvor arbejdet medførte *ekstraordinært slid eller ødelæggelse* af beklædningen, eller arbejdet i øvrigt var af ekstraordinær smudsig karakter. Der var herudover fastsat særlige regler om ”uniformsudgifter”, jf. Ligningsvejledningen 1988, afsn. D.2.3.13.

Denne praksis blev imidlertid ophævet i slutningen af 1988 med virkning for 1989 og fremefter, og fradragsret har herefter udelukkende beroet på statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a.

Offentliggjort d. 31. august 2010

Der er siden blevet ført en række sager vedrørende fradragsret for arbejdstøj. Flere af disse sager er afsluttet ved, at Skatteministeriet har taget bekræftende til genmæle, og er efterfølgende kommenteret af Skatteministeriet, jf. herved TfS 1997, 503 DEP, TfS 2000, 980 DEP, TfS 2001, 118 DEP og TfS 2001, 921 DEP.

Blandt momenter for at anerkende fradragsret peges her bl.a. på, at tøjet er så specielt, at det *ikke er egnet til privat anvendelse*, se herved TfS 1995, 746 ØLR, jf. TfS 1997, 503 DEP, om en korsangers udgifter til anskaffelse af kjole & hvidt og laksko, samt TfS 2001, 109 ØLR, omtalt i TfS 2001, 118 DEP.

Et andet væsentligt synspunkt ved vurderingen af disse sager har været det – for så vidt – helt grundlæggende kriterium om, hvorvidt arbejdstøjet er *dyrere end almindeligt arbejdstøj*, se herved eksplicit TfS 2000, 977, jf. TfS 2000, 980 DEP, samt TfS 2001, 912, jf. TfS 2001, 921 DEP.

Med Højesterets dom af 19/8 2010 har spørgsmålet om fradragsret for arbejdstøj for første gang været forelagt for Højesteret. Den konkrete sag drejede sig om en musikers udgifter til scenetøj, make-up, frisør mv. Tøjet var i vidt omfang købt i almindelige forretninger, H & M, Magasin, Vero Moda o.lign., og herefter ændret eller tilrettet til scenetøj. Men både Østre Landsret – og nu også Højesteret – nåede frem til, at der ikke var noget fradrag.

Højesteret anførte som det første, at udgifter til tøj, frisør, make-up mv. i almindelighed må anses som privatudgifter, der ikke er fradragsberettigede i medfør af statsskatteloven.

Dernæst konstaterede Højesteret, at musikeren ikke for Højesteret havde godtgjort en sådan sammenhæng mellem sin indkomsterhvervelse i 2001 og alle de udgifter til tøj, frisør, make-up mv., som hun havde krævet fradrag for, at der var grundlag for at tilsidesætte skattemyndighedernes skønsmæssige fastsættelse af størrelsen af de fradragsberettigede udgifter. Vestre Landsrets dom blev herefter stadfæstet.

I formuleringen ”en sådan sammenhæng” må ligge, at udgifterne har haft til formål at skabe en indkomst, at udgiften rent faktisk har været indkomstskabende samt at udgiften ikke naturligt kan kvalificeres som en privatudgift, jf. herved Tommy V. Christiansen, Revisorbladet 1984, nr. 5, s. 11.

Offentliggjort d. 31. august 2010

Det er givet, at den omstændighed, at arbejdstøj er uegnet til privat anvendelse mv. indebærer, at sammenhængen mellem indkomsterhvervelsen og de pågældende udgifter lettere godtgøres, men der synes med formuleringen af Højesterets præmisser ikke at være tale om en betingelse, således som Skatteministeriet i høj grad har lagt op til i hidtidig praksis.

Med en tilgangsvinkel til sagen som et spørgsmål om, hvorvidt der er grundlag for at tilsidesætte skattemyndighedernes skøn over de fradragsberettigede beklædningsudgifter, er det næppe overraskende, at Højesteret ikke har fundet grundlag for at anerkende yderligere fradrag.

— o —